

Arrest

nr. 302 371 van 27 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. RICHIR en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 juli 2021.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hoorde verzoeker op 15 december 2022. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

Op 17 mei 2023 bracht de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ter kennis. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, J. M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een soennitische moslim. U verklaart 19 jaar oud te zijn en geboren te zijn in het dorp Chalkho Kasay, in district Marawara in de provincie Kunar. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw ouders, ene broer en twee zussen. Uw vader is ongeveer vijf jaar geleden een natuurlijke dood gestorven. U bent niet naar school gegaan, maar wel twee jaar naar de madrassa. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan, maar u was wel een herder.

U verklaart dat u Problemen had met de taliban. U was een herder en bracht uw kudde naar de bergen om daar te grazen. Daar benaderden enkele talibanleden u meermaals over een période van enkele jaren om voor hen water en andere soort boodschappen in de winkel te halen. U kon dit niet weigeren. Op een dag stelde één van deze talibanleden genaamd E. (...) voor dat hij u zou verkrachten. U weigerde dit verzoek en liep weg. Twee dagen later werden diezelfde talibanleden aangevallen in de bergen. Een paar uur voor de aanval hadden enkele talibanleden u in de omgeving van de aanval gezien. Een talibanlid is door de aanval gewond geraakt en meegenomen door de overheid. De volgende ochtend zag u drie dorpelingen genaamd H. (...), I.(...) en W. (...). Ze waren aan het praten over het incident dat die nacht had plaatsgevonden. U zei hen dat het goed was dat het incident was gebeurd aangezien de taliban geen goede mensen waren. U vertelde de drie dorpelingen over het voorstel van E. (...) en dan ging u weer naar huis. De volgende nacht, rond 12 à 14 's nachts, werd uw huis aangevallen door de taliban met als doel u te vangen. U verlief onmiddellijk het huis nog voor de taliban binnen waren gekomen en aan een huiszoeking waren begonnen. U ging naar het huis van uw tante in Dolai Kamar. U verbleef zes nachten in haar schuur. Tijdens uw verblijf bij uw tante zijn de taliban nog driemaal langs uw huis gepasseerd. Bijgevolg regelde haar man een smokkelaar zodat u het land kon vertaten.

U bent in het jaar 2019 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk heeft ongeveer 22 maanden geduurd. U kwam in België toe op 26 juli 2021 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U vreest bij terugkeer nog steeds Problemen te hebben met de taliban. Ongeveer 15 dagen tot een maand na uw vertrek zijn de taliban twee tot drie keer gepasseerd met de vraag waar u zich bevindt. Het laatste bezoek van de taliban aan uw familie was een jaar geleden.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u gevisereerd wordt door de taliban vanwege Spionage.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpcedure geen enkel soort document voorgelegd, noch origineel noch kopie, dat uw identiteit en nationaliteit zouden kunnen staven. De identiteit van een verzoeker om internationale bescherming is een essentieel element in de procedure en er kan van een verzoeker verwacht worden dat deze er alles aan doet zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Dat u nalaat uw identiteit ter dege te ondersteunen houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast merkt het CGVS ook op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Het feit dat u het heeft nagelaten om in een van deze voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale

bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Vervolgens stelt het CGVS vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw Problemen met de taliban allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook uitsluitend baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante vaagheden, inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en bijgevolg zelfs tegenstrijdigheden worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen.

Ten eerste is het onbegrijpelijk waarom u ook nog maar het minste risico zou nemen om zo openlijk en in het openbaar slecht te spreken over de taliban. U verklaarde zelf dat wie de regels en wetten van de taliban verbreekt, door hen werd gearresteerd om daarna voor altijd te verdwijnen (CGVS, p. 10). Hieruit voortvloeiend is het niet moeilijk voor te stellen wat er zou gebeuren als iemand zich publiekelijk tegen de taliban kant en de arrestatie van een gewond talibanlid viert. Zeker in een dorp dat voornamelijk werd gecontroleerd door de taliban en waarvan vele dorpingen ook nog eens pro-taliban waren (CGVS, p. 8-10). Uw verklaring bevestigt niet alleen dat u kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u toch een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben, zeker als deze de taliban expliciet benadelen. Mensen die plots en voor altijd verdwijnen is immers een kil vooruitzicht dat u schetst. Toch bleek dit u niet te intimideren, ondanks het besef van de gevolgen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u de taliban openlijk heeft beledigd tegen deze drie jongens omdat twee van hen geaffilieerd waren met de overheid (CGVS, p. 16). Deze argumentatie houdt echter geen stand, en dit voor welgeteld drie redenen. Primo zijn er slechts twee jongens geaffilieerd met de overheid. Bijgevolg was er nog altijd een veiligheidsrisico tegenover de derde persoon die bij het gesprek aanwezig was. Secundo had u eerder nog verklaard dat ze triestig waren het nieuws te horen dat één persoon was geraakt en meegenomen door de overheid (CGVS p. 14). Dit is niet direct een reactie die men verwacht van mensen die werken voor de overheid. Tertio had u daarvoor ook nog verklaard dat u zeker bent dat zij het gerapporteerd hebben (CGVS, p. 14). Ook dit is wederom onlogisch gedrag voor mensen die geaffilieerd zijn met de overheid. Uw verklaringen wijzigen zich dus naargelang de vraagstelling, waardoor ze weinig consistentie tonen. Wanneer u met deze inconsistenties geconfronteerd wordt, verklaart u het volgende: sommige mensen steunen de overheid in hun harten, maar wanneer ze tegenover de taliban staan, dan doen ze alsof ze hen steunen (CGVS, p. 17). Echter, dit verklaart nog altijd niet waarom mannen die geaffilieerd zijn met de overheid de taliban zouden steunen door u te verklikken. Dit druist in tegen alles waar ze voor staan. Gezien uw inconsistente verklaringen, treden er heel wat twijfels op over de context waarin u deze anti-talibanretoriek heeft gedeeld.

Ten tweede bent u doorheen het interview bijzonder vaag en onduidelijk aangaande de eigenlijke reden waarom de taliban u viseerden en uw huis aanvielen. Zo laat u initieel uitschijnen, zoals hierboven reeds aangekaart, dat de drie jongens u aan de taliban hadden gerapporteerd wegens uw uitspraken (CGVS, p. 14). Dit impliceert enkel Problemen vanwege uw uitspraken over de taliban; iets wat heeft plaatsgevonden na de aanval op de taliban. Echter voegt u daar plots aan toe dat talibanleden u hadden gezien aan een willekeurig huis waar ze hun voedsel haalden dat zich in de omgeving bevindt waar diezelfde nacht de aanval op de taliban plaatsvond (CGVS, p. 14-15). Dit impliceert dan weer dat de taliban u viseerden omdat u hun aanwezigheid op die piek had verklikt aan de overheid; iets wat heeft plaatsgevonden voor de aanval op de taliban. Dit zijn twee totaal verschillende zaken. Er mag toch op zijn minst verwacht worden van een verzoeker dat die weet waarom de taliban zijn huis aanvielen en waarom ze hem wilden vangen. Des te opvallender heeft u de tweede reden nooit op de DVZ verklaard. Daar insinueerde u slechts dat u geïsoleerd en vervolgd werd vanwege uw negatieve uitspraken. U haalt dus te pas en te onpas nieuwe redenen of oorzaken aan, zonder dat deze enige interne logica bevatten, wat uw inconsistente gedrag doorheen het persoonlijk onderhoud herbevestigt. Het feit dat u voortdurend van de hak op de tak springt door continu nieuwe elementen aan te kaarten die niet verenigbaar zijn met voorgaande verklaringen, ondermijnt u bij voorbaat uw geloofwaardigheid.

Aangezien u niet blijkt te weten waarom u juist geïsoleerd wordt door de taliban, spreekt u zichzelf ook continu tegen. Wanneer u gevraagd wordt naar het bezoek van de taliban, verklaart u letterlijk dit: ze zeiden mijn moeder dat ik de dorpingen had gezegd over wat ze hadden gevraagd en ze zeiden ook

mijn moeder dat haar zoon achter die aanval was (CGVS, p. 15). U verwijst duidelijk naar beide redenen; iets wat, zoals hierboven reeds aangekaart, niet kan. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom u niet op de DVZ had gezegd dat u verantwoordelijk werd gehouden voor die aanval op de taliban, stelt u dat u niet de kans kreeg om alles te zeggen (CGVS, p. 19). Echter iets later verklaart u plots dat u helemaal niet verantwoordelijk werd gehouden voor de aanval op de taliban, maar dat ze u gewoon die avond hadden gezien (CGVS, p. 19). Eerder had u nochtans verklaard dat ze hadden gezegd dat u achter de aanval zat (CGVS, p. 15). Zulke verklaringen zaaien alleen maar meer twijfel en onduidelijkheid, wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Ten derde voegt u tijdens het persoonlijk onderhoud ook nog eens een element toe dat u niet had vermeld op de DVZ. Allereerst blijkt dat een lid van de taliban genaamd E. (...) u een voorstel heeft gedaan om u te verkrachten. Echter zei u nee, waarna u van hem bent weggelopen (CGVS, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet eerder had verteld op DVZ, verklaart u dat u het wilde zeggen, maar dat u op de DVZ niet de kans had gekregen (CGVS, p. 17). Gezien de intieme aard van dit nieuwe element zou er enig begrip opgebracht kunnen worden voor deze omissie, maar u heeft het tevens nagelaten om dit te vermelden aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS toen u gevraagd werd of u alle essentiële elementen op de DVZ had meegedeeld (CGVS, p. 3). Pas tijdens het asielaanvraag heeft u dit element verteld. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u wederom op bijzonder onlogisch en inconsistente wijze met dit element bent omgegaan. Er vallen twee zaken op. Primo is het opmerkelijk dat E. (...) u dit vraagt. Het is toch eerder ongebruikelijk dat iemand zoiets voorstelt om nadien te luisteren naar uw antwoord. Zo is er weinig sprake van verkrachting. Gezien de gevreesde reputatie van een actor zoals de taliban kan er eerder verwacht worden dat deze gewoon uitvoert wat hij wil. Secundo is het even opmerkelijk dat E. (...) u zomaar laat weglopen, dit zonder iets te ondernemen en zonder enige gevolgen. Hij riep enkel om te stoppen en niet weg te gaan, maar hij heeft nooit iets ondernomen om u effectief tegen te houden om weg te lopen (CGVS, p. 18). Gezien zowel de aard van dit voorstel als de reputatie van de taliban lijkt dit scenario weinig waarschijnlijk. Beide elementen maken de waarachtigheid van deze gebeurtenis bijgevolg weinig plausibel. Daarnaast blijkt ook dat u tijdens het korte gesprek met de drie dorpelingen gesproken heeft over dit verzoek van E. (...). Gezien het grote taboe rond seksuele gemeenschap (ook tussen mannen) in Afghanistan is het toch wel opmerkelijk dat u zulk intiem verzoek openlijk zou delen met dorpelingen. U verklaart dat u uw pijn met hen wilde delen, maar u lijkt helemaal geen rekening te hebben gehouden met de risico's die het delen van zulke specifieke informatie voor u kan meebrengen (CGVS, p. 17). Daarenboven bent u ook weinig tot niet doorleefd over de reactie van de dorpelingen over het verzoek van E. (...). Het enige dat u kan zeggen, is dat ze het niet accepteerden (CGVS, p. 20). Verder zeiden ze niets.

Ten vierde is er niet veel meer gebeurd sinds uw vertrek, al bent u ook daar bijzonder onduidelijk en vaag over. Zo heeft uw familie nauwelijks nog Problemen ondervonden met de taliban. De taliban hebben uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan slechts een drietal keer aangesproken met de vraag waar u zich bevindt. De laatste keer is zelfs al meer dan een jaar geleden (CGVS, p. 6). Later blijkt dan ineens dat de taliban u enkel driemaal in de eerste vijftien dagen na het eerste bezoek hebben bezocht (CGVS, p. 16). Verder stelt u dat ze uw huis plots niet meer bezocht hebben, maar vragen ze aan de dorpelingen waar u zich bevindt (CGVS, p. 16). Waarom de taliban dit aan hen vragen, is onduidelijk en eerder ook bizar. Zeker aangezien de dorpelingen helemaal geen informatie over u hebben en er ook geen indicatie is om aan te nemen dat ze kennis hebben over uw verblijfplaats. U stelt immers zelf dat ze daar niets over weten (CGVS p. 16). Gezien uw inconsistente verklaringen is het moeilijk op te maken wanneer de taliban u juist voor het laatst bezocht hebben. Het feit dat u geen concreet zicht kan geven hierop ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Het feit dat de taliban initieel uw huis aanvielen om u zo mee te kunnen nemen, om uw familie dan plots met rust te laten eenmaal u onvindbaar bent, klinkt niet alleen onlogisch, maar is ook extreem grillig en inefficiënt gedrag dat men niet zou verwachten van een actor als de taliban. Dit haalt het bestaan van een actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan verder onderuit.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze Sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASQ_CQI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_CQI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 September 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED'S alom met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 Oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, Journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 Oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 Oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de période 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de période voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tai van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Etgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn élémentaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_CQI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_CQI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tai van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de économie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse économie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse économie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de économie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw élémentaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan tot de tweede graad naar de madrassa te zijn geweest waar u over de koran leerde. Daarnaast was u ook actief als herder in uw regio. Tenslotte heeft u ook nog een netwerk in Afghanistan bestaande uit uw moeder, broer en twee zussen. Uw zussen blijken ook nog eens actief te zijn als kok voor de maliks van uw dorp. Gezien deze context kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 van het Vluchtelingenverdrag; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van de nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van het middel bespreekt verzoeker zijn vrees ten opzichte van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat hierbij getailleerd in op de motieven van de bestreden beslissing. In een tweede onderdeel van het middel bespreekt hij de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing;
2. aanwijzing door bureau voor juridische bijstand;
3. 53 weblinks naar algemene rapporten over de situatie in Afghanistan.

Op 8 januari 2024 bracht de commissaris-generaal met een aanvullende nota de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;

- het EUAA-rapport “Afghanistan – Country focus” van december 2023;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022;
- UNAMA rapport “impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername van de Taliban” van 14 december 2023.

Bij aanvullende nota brengt verzoeker volgende stukken bij:

- een tewerkstellingsattest bij Greenyard;
- verschillende loonfiches.

Hiermee wenst verzoeker aan te tonen dat hij geïntegreerd is in België en dat er nog een verdere wil is tot integratie.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid van de Richtlijn 2013/32/EU.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op een eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden is de beslissing van de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd en werden zijn verklaringen wel degelijk afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Genève. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet:

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

Verzoeker beroept zich op zijn vrees voor vervolging door de taliban. De Raad verwijst voor een uitgebreide samenvatting van de ingeroepen vervolgingsfeiten naar de rubriek ‘feitenrelaas’ in de bestreden beslissing, en die door verzoeker niet betwist wordt.

Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker nagelaten heeft een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een andere lidstaat, hetgeen afbreuk doet aan de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging, stelt verzoeker dat hij zich veilig voelde vanaf het moment dat hij Afghanistan had verlaten. Dit impliceert niet dat hij niet bang was in Afghanistan. Hij stipt aan dat hij niet verplicht is om een asielerzoek in te dienen in het eerste land dat hij na zijn eigen land passeert. Bovendien werd hem nooit de vraag gesteld waarom hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in een andere lidstaat.

Hoewel de vaststelling dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in één van de andere lidstaten die hij doorkruist heeft alvorens in België aan te komen, op zich geen doorslaggevend element is om te besluiten tot de weigering van internationale bescherming, vormt het wel een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Wat betreft zijn geloofwaardigheid stelt verzoeker dat hij talrijke elementen heeft verstrekt om zijn werk als herder aan te tonen. Hij betoogt dat er hem in dit verband geen verdere vragen werden gesteld. Het is volgens hem niet duidelijk of de commissaris-generaal dit in twijfel trekt. Voorts stelt hij dat het geloofwaardig is dat hij als herder door de taliban als een gemakkelijk doelwit wordt gezien. Hij is van oordeel dat zijn verhaal zeer geloofwaardig en nauwkeurig is, zowel wat betreft de aanwezige personen, als wat betreft de tijd, dat hij de vragen zeer samenhangend en geloofwaardig kon beantwoorden, dat hij steeds consequent bleef bij zijn uitleg, dat hij precieze data heeft gegeven voor de bezoeken van de taliban zonder zich ook maar één keer tegen te spreken en dat hij zich niet liet destabiliseren door de officier. Hij stipt aan dat hij niet gewezen werd op tegenstrijdigheden in zijn relaas. Hij stelt dat de bestreden beslissing slechts elementen uit zijn relaas herhaalt en daar subjectieve beoordelingen over uitsprekt die niet aannemelijk zijn. Hij blijft herhalen dat zijn relaas geloofwaardig is. Hij meent dat de commissaris-generaal door zich te beroepen op het gedrag dat hij of de taliban had moeten vertonen, op geen enkele wijze rekening hield met het menselijk aspect en met zijn ervaringen.

De Raad stelt vast dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen en van oordeel is dat zijn relaas geloofwaardig is. Door enkel te pomen dat zijn relaas geloofwaardig is en dat hij duidelijke verklaringen heeft afgelegd, weerlegt hij geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Het is niet omdat verzoeker een andere mening is toegedaan, dat de bestreden beslissing niet wettig is.

Op geen enkel moment heeft de commissaris-generaal zijn werkzaamheden als herder in vraag gesteld. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden is het duidelijk dat de commissaris-generaal dit niet in twijfel trekt. Daarentegen werden wel heel wat vaagheden, inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en zelfs tegenstrijdigheden vastgesteld, die de geloofwaardigheid van zijn relaas in het gedrag brengen.

Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende aangegeven:

- Het is onbegrijpelijk dat verzoeker het minste risico zou hebben genomen om openlijk en in het openbaar kwaad te spreken over de taliban, temeer verzoeker duidelijk op de hoogte is van de gevolgen dat dit met zich mee kan brengen en zeker in een dorp dat voornamelijk door de taliban

gecontroleerd werd en waarvan vele dorpelingen pro taliban waren. De uitleg die verzoeker tracht te geven nadat hij hiermee geconfronteerd werd, is inconsistent. Zo probeert hij dit te verschonen door te stellen dat hij zijn kritiek enkel ten aanzien van drie personen heeft geuit, waarvan er twee geaffilieerd waren met de overheid. De commissaris-generaal stelt vast dat deze argumentatie geen steek houdt, omdat er dan nog steeds een veiligheidsprobleem is aangezien één persoon niet geaffilieerd was met de overheid. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker eerder verklaarde dat deze drie personen triest waren te horen dat één persoon was geraakt en meegenomen was door de overheid, hetgeen niet bepaald een reactie is die men kan verwachten van personen die voor de overheid werken. Verder verklaarde verzoeker dat hij zeker is dat hij door deze drie personen werd verklikt. Hier stelt de commissaris-generaal dat dit wel onlogisch is, wetende dat twee personen geaffilieerd zijn met de overheid.

- Voorts merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker bijzonder vaag en onduidelijk is aangaande de eigenlijke reden waarom de taliban hem viseerde en zijn huis aanviel. Enerzijds verklaarde verzoeker dat hij verklikt werd door drie personen nadat hij uitspraken had gedaan over de taliban. Dit gebeurde na de aanval op de taliban. Anderzijds verklaarde hij dat de taliban werd aangevallen door de overheid en dat de taliban hem voor deze aanval hadden gezien aan huis waar ze voedsel gingen halen, zodat zij hem er van verdachten geklikt te hebben aan de overheid. Dit gebeurde dus voor de aanval van de taliban. De commissaris-generaal stipt aan dat dit twee verschillende oorzaken zijn. Daarbij merkt de commissaris-generaal op dat het bevreemdend is dat verzoeker deze tweede reden nooit had vermeldt aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij het optekenen van zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging. Ook met deze vaststelling werd verzoeker geconfronteerd. Eerst poneert verzoeker dat hij niet de kans kreeg om alles te vertellen en later stelt hij dat hij niet verantwoordelijk werd gehouden voor de aanval, maar dat ze hem enkel hadden gezien.
- De commissaris-generaal merkt op dat verzoeker nog een element dat hij niet vertelde aan de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft toegevoegd aan zijn relaas. Zo verklaarde hij dat een taliban hem een voorstel deed om hem te verkrachten, dat hij dit niet wou en wegliep. Ook hier verklaarde verzoeker dat hij niet de kans had gekregen om dit te vertellen. De commissaris-generaal merkt op dat aan verzoeker bij het begin van het onderhoud werd gevraagd of hij alle essentiële elementen had kunnen meedelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop verzoeker bevestigend antwoordde. Voorts stelt de commissaris-generaal dat de verklaringen op dit punt onlogisch en inconsistent zijn. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat het ongebruikelijk is van iemand die een ander wenst te verkrachten, om een antwoord af te wachten, temeer de gewelddadige reputatie van de taliban. Verder merkt de commissaris-generaal op dat het opmerkelijk is dat de taliban die verzoeker wou verkrachten, hem zomaar liet weglopen, zonder iets te ondernemen en zonder verdere gevolgen. Ook merkt de commissaris-generaal op dat weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij over dit feit hebben gesproken met drie dorpelingen, temeer het grote taboe over seksuele gemeenschap in Afghanistan.
- Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat er weinig is gebeurd sinds zijn vertrek. Zo heeft de familie nauwelijks problemen ondervonden. Ze werden slechts drie keer aangesproken door de taliban en de laatste keer was zelfs meer dan een jaar geleden. Ook op dit punt legde verzoeker inconsistente verklaringen af. Zo stelt hij dat de taliban zijn huis weliswaar niet meer bezochten, maar dat ze wel aan de dorpelingen bleven vragen waar hij zich bevond. De commissaris-generaal merkt op dat het bizar is dat ze de dorpelingen zouden bevragen, aangezien deze helemaal geen informatie over hem hebben en er ook geen indicatie is dat zij kennis zouden hebben van zijn verblijfplaats.

De vaststellingen van de commissaris-generaal vinden hun weerslag in het administratief dossier en meer bepaald in het verhoor van verzoeker. Door enkel vol te houden dat zijn relaas geloofwaardig is, weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen niet. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn bevindingen en vaststellingen.

Verder in zijn verzoekschrift, gaat verzoeker dan toch in op de concrete motieven.

Wat betreft de beledigingen aan de taliban houdt verzoeker vol dat hij kritiek had geuit ten aanzien van de taliban aan drie personen waarvan er twee geaffilieerd waren met de overheid. Hij stelt dat hij met de twee personen die geaffilieerd waren met de overheid een vertrouwensband had omdat dit burens waren. Hij stelt dat hij overmand was door emoties en dat hij er genoeg van had om steeds de loopjongen te zijn van de taliban. Hij heeft hen verkeerdelijk ingeschat en naïef vertrouwd. Wat betreft de reactie van deze twee personen benadrukt hij dat hij gezegd heeft dat sommige mensen de overheid steunen in hun hart, maar wanneer zij tegenover de taliban staan, doen alsof ze hen steunen. Tot slot wijst verzoeker op zijn verklaring waar hij stelt dat hij niet goed weet of zijn problemen het gevolg waren van het feit dat hij verklikt werd door deze drie personen, dan wel het gevolg waren van het feit dat de taliban hem hadden gezien aan het huis voor de aanval.

De Raad kan enkel vaststellen dat het betoog van verzoeker de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal op dit punt niet weerleggen. Ook al had verzoeker een vertrouwensrelatie met twee van de drie personen en achtte hij het niet aannemelijk dat ze hem zouden verklikken omdat ze burens waren en wist hij dat ze de overheid steunden, dan neemt dit nog niet weg dat er wel een veiligheidsrisico bestond ten aanzien van de derde persoon. Ook waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen slaagt hij er niet in de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Zoals ook verder in de bestreden beslissing wordt opgemerkt haalde verzoeker ineens twee redenen aan voor zijn vrees voor vervolging, waar hij dat initieel niet deed. Verzoekers relaas blijft op dit punt inconsistent en niet aannemelijk.

Wat betreft het feit dat hij niet weet waarom hij het doelwit is van de taliban stelt verzoeker dat hij alleen maar de informatie kan meedelen die hij bezit en dat men niet van hem kan verwachten dat hij de taliban gaat vragen waarom ze achter hem willen gaan.

Van verzoeker wordt uiteraard enkel verwacht dat hij alle details van zijn vrees voor vervolging duidelijk uiteen zet. Dit neemt niet weg dat dit relaas consistent en geloofwaardig dient te zijn. Door het uiten van voormelde kritiek slaagt verzoeker er geenszins in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de poging tot verkrachting. Als reden voor het niet vermelden van de poging tot verkrachting aan de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoeker dat dit een zeer intieme en persoonlijke zaak is. Hij durfde dit element niet te vermelden en bovendien was het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en snel. Hij had geen tijd om zich zelfverzekerd te voelen en om dit traumatische deel van zijn verhaal te vertellen. Hij wijst er ook op dat hij tijdens het laatste gehoor ook meermaals aan de tolk heeft meegedeeld dat hem telkens werd gezegd dat hij kort diende te zijn en geen details moest geven. Hij vindt het argument van de commissaris-generaal dan ook verbazingwekkend.

Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoeker hiermee de concrete motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan stellen. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat hij begrip heeft voor het argument dat dit een intiem en persoonlijk element is dat voor verzoeker misschien moeilijk om te vertellen is, maar hij wijst er terecht op dat aan verzoeker bij het begin van het onderhoud werd gevraagd of hij alles had kunnen vertellen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker antwoordde bevestigend. Overigens verklaarde verzoeker dat hij geen opmerkingen had bij het interview van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij ook geen correcties wilde aanbrengen (p3 van het gehoorverslag). Het gaat dan ook niet op om telkens als hij geconfronteerd wordt met een inconsistentie te gaan vermelden dat hij dit niet heeft kunnen vertellen. Ook al werd er hem gevraagd om kort te zijn en niet teveel in detail te treden, kan van verzoeker verwacht worden dat hij de elementen die rechtstreeks met zijn vrees voor vervolging te maken hebben vermeldt. Het argument van verzoeker weet de Raad niet te overtuigen.

Voorts stelt verzoeker dat het begrip seksuele relatie en het moment waarop men van verkrachting kan spreken, veel complexer is dan wat de tegenpartij laat uitschijnen. Verzoeker stipt aan dat hij duidelijk niets te zeggen had en vraagt zich af of er een vertaalfout was. Hij meent dat de officier zijn verklaringen beter had moeten controleren en beter had moeten ondervragen. Hij meent dat zijn woorden werden geïnterpreteerd. Bovendien vraagt hij zich af welke reactie de tegenpartij dan wel verwachtte van de betrokken talib.

De Raad stelt vast dat verzoeker een uitleg probeert te geven voor de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal, maar in sé niet veel verder komt dan te stellen dat er sprake is van misvattingen, mogelijke verkeerde vertaling of een foutieve interpretatie van zijn woorden. Door te stellen dat een seksuele relatie complexer is dan wat de tegenpartij laat uitschijnen, haalt hij de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit. Hij stelt zelf dat het een poging tot verkrachting was. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt is het zeer onwaarschijnlijk dat er bij een poging tot verkrachting gewacht wordt op de toestemming van diegene die men wil verkrachten, temeer de poging uitging van een talib die net als de gehele taliban een gewelddadige reputatie heeft. Na het herlezen van het gehoorverslag stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal wel degelijk stroken met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker laat uitschijnen dat hem meer vragen dienden gesteld te worden, maar toont helemaal niet aan welke andere informatie hij nog zou bijgebracht hebben. Hij werd wel degelijk uitgebreid verhoord omtrent dit punt, maar bleef vooral bijzonder vaag. Ook waar hij thans poneert dat er sprake kan zijn van een vertaalfout kan hij niet gevolgd worden. Verzoeker werd erop gewezen dat de notities van het persoonlijk onderhoud konden worden opgevraagd en dat verzoeker na

het nalezen van de notities eventuele opmerkingen of verbeteringen kon toevoegen. Er werd uitdrukkelijk aangegeven dat indien er geen opmerkingen werden toegevoegd, dit inhoudt dat hij akkoord is met de inhoud. Nergens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker opmerkingen of verbeteringen heeft geformuleerd. Hij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een verkeerde vertaling of mogelijke foutieve interpretatie van zijn woorden.

Tot slot stelt verzoeker wat betreft de gebeurtenissen in zijn land van herkomst sinds zijn vertrek dat hij weinig contact heeft met zijn familie waardoor hij niet over veel informatie beschikt. Hij kon dan ook niet uitleggen waarom zijn familie niet werd aangevallen. Hij stelt verder dat hij preciseerde dat zijn familie het huis had verlaten, waardoor het logisch is dat de taliban op de dorpelingen zou terugvallen, nu zijn gezin het huis had verlaten.

De Raad stelt vast dat de uitleg die verzoeker poogt te geven niet strookt met de verklaringen die hij heeft afgelegd. Zo blijkt nergens uit zijn verklaring dat zijn familie niet meer in hetzelfde huis zou verblijven. Bovendien verklaarde hij wel degelijk nog contact te hebben met zijn familie. Ook op terechtzitting verklaarde hij nog contact te hebben met zijn familie en verklaarde hij dat alles goed gaat met hen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reël risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

Verzoeker laat verder de motieven in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op de algemene precaire humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan volledig ongemoeid.

De Raad kan op basis van de in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal aangehaalde landeninformatie de conclusie in de bestreden beslissing bijtreden dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reël risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij

het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker voert geen persoonlijke omstandigheden aan. Hij stelt enkel dat uit de landeninformatie die hij bijbrengt blijkt dat de situatie in de provincie Kunar problematisch blijft. Los van het gegeven dat hij geen persoonlijke omstandigheden aanvoert, stelt de Raad vast dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst van recentere datum is.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de ingeroepen schending van 48/6 van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit artikel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoeker dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is.

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU